

“... NO ÉSSER FARINA DE FER HÒSTIES...”

Una manera de diure que no és més en ús com una volta, que però conserva una força expressiva i moral ben forta, com totes les locucions on al centre hi trobem l'home i la sua manera de obrar.

Poguerívem també trobar altres locucions i maneres de diure que tenen el mateix significat i la mateixa força i la mateixa finalitat o el mateix intent educatiu, com exemple: “... no ésser una xícara de posar adamunt del comò...” i així anant endavant. La força, havem dit, de aqueixa locució és suficientment i immediatament eloqüent: se diu de una persona que se presenta o se vol passar per una persona respectable, mentre, al contrari, si també no és palesament immoral, de segur va contra les lleis, dels hòmens i de Déu i, a la fi, no és així respectable com vol fer creure. Cerquem de penetrar el significat específic, primari i material de aquesta expressió: la farina per fer les hòsties per la celebració de la missa, és feta de un forment seleccionat, un tractament i una atenció particulars, en consideració de la funció final de les hòsties que venen consagrades per l'eucaristia, i doncs sabem tots l'importància que té pels cristians i cosa representa pels credents la comunió amb Déu, un moment de altíssima espiritualitat.

De aquesta explicació del significat material de aquesta manera de diure, passar i arribar al sou significat moral i social, poc hi vol i tots hi podem arribar. Així com és fàcil per tots, si sem hòmens de bona voluntat, passar a les aplicacions pràctiques i a un confront també personal de l'ensenyament moral de aquesta manera de diure. És aquesta per exemple una expressió que se usa amb qui no sols se vol passar per persona perfecta, i endemés té la presumpció i se vol arrogar el dret de judicar tot i tots. Alhora se li tanca la boca o se convida a ésser més prudent i més comprensiu amb el altres dient-li: “Vés, que manco tu sés farina de fer hòsties...!”. Un convit, que, evidentment, val en primer lloc i principalment per aquestes persones clarament presumides, que però tots farívem bé a tenir present i ben a davant dels ulls per la nostra maera de pensar i de obrar, vist que ningú se pot considerar “... farina de fer hòsties”.

Vito Loy